

Hvad Haanden skriver d. 15. April 1918.

—o—

Der var engang en Kvinde, som skrev her i Bladet, da Talen var om Ønskeligheden af at Kvinder kunde blive Præster. „Det centrale er, at vi, Kirken og Tilhørerne, ved Gudstjenesten trænger til kvindelige Præster. Vi trænger til en Forkyndelse, baaret af Kvindeaaend, født af Kvindesind — derfor skal vi have Kvinder som Præster i vor Kirke.“

Hvis denne Trang virkelig er tilstede i mange Kvinders Sind, hvis virkelig mange af de Kvinder, som udgør rigelig de tre Fjededele af den Menighed, som fylder vore Kirker hver Søndag, da er alle de Indvendinger, som fra Mænds og Autoriteters Side gøres mod at aabne Præsteembederne for Kvinder, kun Biting, kun Uvæsenligheder, og bør ikke engang tages op til Diskussion. Vi lever i en Tid, hvor Kravet om, at ogsaa Kvindens Røst skal høres i det offentlige Liv, har sprængt hende Vejen til Menighedsraad, Kommunalraad og Rigsdag, Kravet om, at hendes Røst skal lyde i den kirkelige Forkyndelse maa da ogsaa, hvis der staar stærke Kvindeviljer bag, sprænge hende Vejen til Alterbord og Præstestol.

Der er rejst forskellige Indvendinger mod Kvinder som Præster; snart er det Sakramenterne, Kvinden ikke kan forvalte (vi maa dog i Parantes bemærke, at det er tilladt Jordemødre, hvis den nyfødtes Liv er i Fare, da selv at døbe det) — snart er det Sjælesorgen blandt de syge og bedrøvede, som kun en Mand kan paatage sig (som om ikke Diakonisser og Menighedssøstre gennem mange Aar har gjort Fyldest i denne Gerning) snart er det Præstestolen, som vil vanheliges ved at betrædes af en Kvinde. Men vi lader alle disse Indvendinger ligge — er der Trang til Kvindens kirkelige Forkyndelse, saa vil Udviklingen gaa sin Gang henover dem og knuse dem som vissent Løv og Grenværk. Og vi tror med den Kvinde, vi ovenfor citerede, at der er en saadan Trang tilstede blandt mangfoldige Kvinder, selv om de endnu ikke er blevne sig den bevidst. Den Dag den rette Kvinde bestiger Prædikestolen, da vil de mange Kvinders utilfredslede Længsel flyve hende i Møde, og de vil forstaa, hvad det var, de sav-

nede, dengang Forkyndelsen kun blev givet dem, baaret frem af Mandsaand, Mandstro, Mandsføtelse. — Men der ligger et Ord i Vejen i vor Lovgivning for at den Dag kan oprinde; slet det Ord, som Haanden sletter det i Dag paa „Kvinden og Samfundet“s Forside!

Lad dem, som skal skrive Loven i det kommende Fire-Aar, forstaa, at Kvinderne vil det.

Dette er hvad Haanden skriver d. 15. April 1918.

Dødsbataillonen.

—o—

Naar d. 22. April slaar Døren til Folketinget op for de nye Repræsentanter, da vil de tre højst fire Kvinder, som indlades, være Kvinder, som Kvindebevægelsen ikke kender.

De kan allesammen være højst habile Partifæller, af hvem de ledende venter sig al mulig Nytte, bevares! — men der, hvor det grundlæggende Arbejde for Kvindevalgretten blev gjort, der, hvor Beviserne blev ført, der, hvor Ofrene blev bragt, der kendtes de ikke.

Men var den da ganske forsvunden af Jordens Overflade, den gamle Garde, dengang Partierne kaldte hvert paa sine? Meldte den sig slet, ikke til Tjeneste, og maatte man derfor nødvendig indkalde den sidste Aargang?

Jó, — og det skal huskes særlig paa den Dag, hvor vi forgæves leder efter den gamle Garde mellem det nye Folketings Medlemmer, — der var Kvinder af den gamle Garde, som tilbød deres Tjeneste, og som med Tak for Tilbudet blev indrullerede i Dødsbataillonen paa de til Undergang viede Pladser; Kvinder, som med Dødsforagt kæmpede den haabløse Kamp og led det ærefulde Nederlag: *Helene Berg, Andrea Brockmann, Julie Aren-*

holt, Vibeke Salicath, Eline Hansen, Meta Hansen o. fl.

Honnør for disse Kvinder den 22. April!

Opstillede kvindelige Folketingskandidater.

—o—

Mahilde Malling Hauschultz.

Det konservative Folkeparti har paa sin Liste til Folketingsvalget i København opstillet paa 2. Plads Sagfører Malling Hauschultz, som altsaa er sikker paa at blive valgt. Det er først i de sidste Aar, at Sagføreren har gjort sig bemærket indenfor Partiet, men hun har hurtigt vundet Anerkendelse, og det er ingen Overraskelse at Valget faldt paa hende. Hun har efter Sigende til Trods for sin korte Virksomhed som Politiker allerede erhvervet sig Ry paa Vælgermøderne, baade i og udenfor København ved sin Slagfærdighed i Debatten. I Kvindesagen betegner hun endnu et ubeskrevet Blad.

Gerda Welding.

Det forlød en Tid, at Venstre vilde vise det Mandsmod og Hjerte at sætte en Kvinde paa første Plads paa sin Liste, og at denne Kvinde skulde være Borgerrepræsentant Gerda Welding. Men enten nu Rygtet har løjet, eller Venstre har besindet sig, saa er første Plads tilfaldet en Mand, og da denne Plads allerede er en Kampplads, tør vi ikke glæde os til at se en Kvinde af Venstre i Folketinget, men maa nøjes med at betragte Gerda Welding som første Stedfortræder. Som Borgerrepræsentant vil Venstres kvindelige Kandidat være Offentligheden bekendt. Hun har siden hun i 1913 blev valgt ind, gjort et godt Arbejde for den borgerlige Gruppe og dermed gjort sig fortjent til at betros en endnu større Opgave paa Rigsdagen. — Heller ikke hun har spillet nogen Rolle indenfor Kvindesagen. Huskes vil hendes Foredrag i Kvindelig Læseforening: „Er Kvindesagen inde i det rette Spor?“ — Vi vil haabe, hun senere som Medlem af D. K. har faaet sin Tvivl herom kureret. —